

Ay Güneşe Teslimdi 16

– MELEK KIRICI · 21 Haziran 2015

-Gerek yok daha iyiyim!

Güçlkle konuşurken; yüzüne bakmaktan kaçındığımı, hatta elimi elinden bir sebeple yavaş yavaş çektiğimi fark ettim. Dokunmak istememiştim sanırım. Kıskançlık içime çökmüş, kuşkulu günleri başlatıyordu. Zor bir dönem beni bekliyordu velhasıl.

-Bu gece annelerde kalacağım. Murat yanımda; yarın geliriz eve, ya da sen gelirsın kahvaltuya.

Oysa annelerde de bizim yatacağımız odamız vardı. Hiç kalmamıştık; ama pekala o da kalabilecek olsa da, bunu dile getirip söylemedim. Mustafa'm da rahatına düşkündür.

-Peki, dediğin gibi olsun. Lütfen en ufak durumda ara beni telefonla.

Bir iki saat sohbet etti annelerle. Murat'ımla oynadılar; sonra gitti. Evde rahat edeceğini düşündüğüm için böyle söylediğimi düşünmüş olacaktı.

Murat ile babam beraber uyumuştı. Annem de ortalığı toplamış, yanıma gelmişti.

-Anlat bakalım Yasemin! Neler oluyor?

-Hiçbir şey yok anne! Nerden çıkartıyorsun?

-Yasemin biz her zaman seninle dost ve arkadaş olduk; hatırlamıyor musun? Sen direğin dibe vuran cılız ışığında kitap okurken, ben Hüsnüye teyzenle çit çıkarmadan yanın da oturarak, sırf sana destek için bulunurduk. Senden başka önemli işim olmadı benim. Her zaman sendin benim için! Senin huzurun, mutluluğun, başarın, yarınların... Hadi söyle bakalım güzel gözlü, güzel huylu, güzel yürekli çiçeğim. Ne oldu da sen bu şekilde dağıldın?

Hiçkırıklarımı tutamamıştım. Boynuna sarılıp uzun süre ağladım. Yavaş yavaş omzumu çekerken, anneme yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Çok sakin dinliyordu beni; acaba yeterli anlatamıyor muydum? Durumun ne kadar önemli, ciddi olduğunu anlamıyor muydu? Bitirdim ve yüzüne bakıyordum; dilinden dökülecekleri beklerken.

-Bak kızım; her seven kalp, böyle bir durum karşısında senin verdiği tepkiyi verebilir. Fakat ben kesinlikle damadımın bu tarz gönül oyunlarına gireceğine inanmıyorum. Bir yanılma olmuştur ve ortaya

çıkacaktır. Bence yarın kendisiyle konuş ve sor.

-Ama anne, ben evden çıkıp onu takip ettiğimi nasıl söyleyeceğim?

-Seven her kadının yaptığını yaptın. Bazen mantığın hükmedemediği duygular vardır; ağır basar ve olduğundan farklı kelimeler sarf etmene sebep olabilirler. Bu yüzden anlayacaktır seni. Her türlü sorununuzu konuşarak halledin kızım. Biz babanla hep öyle yaptık.

İçimde biraz rahatlama olmuştu. Annem yüreğimdeki aleve su serpmiş, beni az da olsa rahatlatmıştı. O kadar ağlamıştım ki uyuya kalmışım.

Murat uyanmam için yanıma uzanmış, yanağımı minik dokunuşlarla öpüyordu.

-Anne hadi uyan, babam geldi. Dedemle bahçedeler. Hava çok güzel... Anneannem kahvaltıyı bahçeye hazırladı; çay da demlendi. Seni bekliyoruz. Hadi anne kalk.

Bu kadar şeyler olup biterken ben uyanmamış mıydım? Olacak iş değil! Başımda müthiş bir zonklama vardı ve vücudum kırgındı; yüreğim gibi...

Yüzümü yıkadım ve bahçeye çıktım. Mustafa tüm yakışıklılığı ve sevgi dolu bakışlarıyla bana bakıp, "Günaydın Yasemin" dedi. Babam da hemen peşine "Günaydın kızım. Nasıl oldun?" dedi. İkisine beraber cevap verdim. "Daha iyiyim. Çay içip biraz yeni güne alışayım daha iyi olurum." dedim. Mustafa'm beni izliyordu. Bendeki garipliği fark etmiş olmalıydı.

Anneme yardım etmek için mutfağa gittiysem de, annem; "Hadi kızım, her şey hazır. Zaten sen otur keyfine bak güzel kızım. Giderken şu kızaran ekmekleri götür yeterli." dedi.

Kahvaltımızı yaptık. Daha iyiydim. Keşke dün akşam yaşadıklarım rüya olsaydı. Annem bize döndü:

-Hadi bu güzel pazar günü evde oturmayın, bir yerlere gidin. Murat'ımı vermem; dedesi bizi balık tutmaya götürecektir.

Murat havalara zıplıyordu. Dedesinin, benim, annesinin, babasının boynuna tek tek sarılıp hepimizi öptü ve teşekkür etti henüz gitmeden. Sanırım oğlum da hem yakışıklı, hem düşünceli, hem de vefalı bir birey olacaktı.

Mustafa'm muzur bir gülüşle bana baktı ve "O zaman seni götüreceğim yer sürpriz olsun." dedi gözlerindeki ışıkla. Bilmiyordu ki; benim ağzımdan dökülünce dün gecenin gerçekleri, neler olacaktı o anda? Gerçi ben de bilmiyordum nasıl başlayacağımı konuya...

İnsan ruhu ucu bucağı görünmeyen, derinliğı bilinmeyen bir okyanus... Bu okyanusun yüzeyinde sevinç, derininde dertler vardır. Demek ben dibe dalmaya başlamıştım.

Şehrin dışına çıktık. Sanırım yenilerde güzel bir piknik alanı kurulmuştu; oraya götürüyordu. Orada duyacaktı söyleyeceklerimi, yaptığıyla yüzleşecekti o piknik alanında.

Yerimizi seçmem için bana bakarak "Nerede oturalım çiçeğim, Yasemin'im?" dediğinde, denize yakın ağacın tüm renklerini cömertçe şemsiye yapan ağacın dibindeki masayı işaret ederek ilerlemeye başladım. Mustafa'm kulağıma yaklaştı; "Bugün sana çok önemli şeyler söyleyeceğim çok..." dedi. Ne önemi olabilirdi ki; benim söyleyeceklerimin yanında onun söyleyeceklerinin önemi?

16. BÖLÜM SONU

DEVAM EDECEK...